

Ökat vattenutbyte

En rådande missuppfattning är att man i delvis slutna vattenmiljöer borde öka vattenströmningen för att få in friskt vatten. I en från havet långt isolerad miljö är vattenkvaliteten ofta bättre än i det omgivande vattenområdet eftersom miljön tack vare vattenvegetationen är självrenande och inte påverkas så mycket av den allmänna övergödningen i Östersjön. T.ex. förekommer blågrönalgbloomningar sällan i flador trots att vattnen utanför, på de öppna stränderna i närheten, drabbas.

Om man vidgar och fördjupar sund i de inre delarna av skärgården och mynningarna i vikar och flador för att öka vattenutbytet leder det ofta till att vattenkvaliteten försämras. De självrenande miljöerna rubbas. I en för vågor och vindar skyddad miljö samlas organiskt material på bottenarna och bildar en näringsrik gyttja. Om man då plötsligt ökar vattenutbytet blandar vattenrörelserna upp sedimentet i vattenmassan. Det här leder till grumlighet, dels genom uppgrumling av själva sedimentet i vattnet, men också av att sedimentets näringsämnen gynnar tillväxten av planktonalger. Vattnet är också naturligt grumligare i en öppen vik än i en från havet delvis sluten miljö eftersom det organiska material som samlats sig i en öppen vik hålls i rörelse av vågorna. Näringen från uppgrumlat sediment kan leda till massförekomster av näringsgynnade arter som t.ex. axslinga. Den kan också leda till massförekomster av trådalger som kan lägga sig som ett lock över vattenytan eller botten och orsaka syrebrist och produktion av metangas och illaluktande svavelväte.

Om mynningen till ett vattenområde småningom delvis får växa igen av vass minskar vattenrörelserna som grumlar upp sedimentet och vattnet blir klarare. En smal båtled som dras i båge eller sickasack för att dämpa vattenrörelserna kan upprätthållas.